

Mad, som de menige Soldater fik. Det er naturligvis en stor og kostbar Reform, der her er Tale om, og det vil vel ogsaa være rigtigst at udskyde dens Gennemførelse, til den Militærkommission, som snart kan ventes nedsat, har afsluttet sine Overvejelser. Men det var jo muligt, og der har i Finansudvalget været nogen Stemning for, at der blev anstillet et Forsøg med nogle enkelte, ikke alt for store Afdelinger, for at det kunde vise sig, dels om det var praktisk, dels hvor bekosteligt det blev. Paa de derved indvundne Erfaringer kunde saa Militærkommissionen bygge sine Arbejder og Overvejelser. Men det maatte naturligvis være noget, som blev holdt uden for den egentlige Beregning af de bestaaende Militærudgifter. En saadan Udgift som en forhøjet Lønning af den Art til Mandskabet vilde man neppe kunne knibe ind paa det nuværende Budget.

Jeg skal ikke endnu imødegaa den ærede Ordfører for Mindretallet (K. M. Klausen). Jeg har blot bedt om Ordet for at fremsætte disse Bemærkninger, som jeg før glemte, men jeg skal ikke ufor nødent bryde Talernes Række.

Krigsministeren (Madsen): I Anledning af den ærede Ordførers Ytringer skal jeg gøre nogle Bemærkninger. Jeg opfattede de Udtalelser, der ere fremkomne, som et Udtryk for den Tillid, som i Øjeblikket findes til Regeringen, og jeg er taknemmelig for hele den Maade, hvorpaa Udvalgets Flertal har stillet sig over for Krigsministeriets Budget.

Der er rettet et Spørgsmaal til mig om Krudttaarnenes Beliggenhed. Jeg skal i den Anledning oplyse, at den Kommission, der har Sagen under Overvejelse, endnu ikke har afgivet sin Betænkning, saa jeg maa derfor henholde mig til, hvad jeg allerede under tidligere Forhandlinger her i Salen har oplyst. I øvrigt er der, saa vidt jeg har forstaaet, intet andet at besvare af det, som den ærede Ordfører har udtalt, end et enkelt Punkt, om hvilket der har været afholdt Samraad, nemlig Befolkningens Adgang til at overvære de militære Øvelser. Jeg opfatter det som et Udslag af Interesse for Hæren, en Interesse, som jo paa anden Maade har givet sig Udtryk tidligere her i Salen, og for hvilken jeg er i høj Grad taknemmelig. Jeg anser det for ganske naturligt, at Folk gerne ville kende de Vilkaar, hvorunder Hæren lever og arbejder, og dette kan kun være Hæren kørt. I Hærens Virksomhed er der intet at skjule, og der vil ikke blive

lagt nogen Hindring i Vejen for, at Arbejdet paa Øvelsespladserne bliver bekendt for Befolkningen, hvor de lokale Forhold tillade det, og hvor det kan ske uden Skade for Øvelserne. — I det hele, vil Hæren være vel tjent med, at der udbredes et nøjere Kendskab til den i Befolkningen. Der foregaar nemlig et saa trofast og godt Arbejde for at gøre Uddannelsen saa god som mulig under vor forholdsvis korte Uddannelsestid, at det virkelig fortjener Paaskønnelse hos Folket. Ogsaa i andre Henseender vil det kun være til Gavn for Hæren, at dens Forhold blive nøjere kendte, jeg skal saaledes pege paa Befalingsmændenes og Mandskabets Vilkaar, som i høj Grad trænge til Forbedring. For Underofficerernes Vedkommende er der jo nu god Udsigt til, at der — takket være Rigsdagens Velvillie — skal kunne tilvejebringes bedre Livsvilkaar, men ogsaa for Officerernes Vedkommende trænges der til en Forbedring, og med Hensyn til Mandskabets Vilkaar skal jeg oplyse, at de ere væsentlig daarligere end i vore Nabolande, baade i Sverige og Tyskland. Som det blev antydnet af den ærede Ordfører, har jeg under Overvejelse at foreslaa disse Forhold forbedrede, saa at vore Soldater kunne blive stillede under lige saa gode Vilkaar som Soldaterne i vore Nabolande. Forhaabentlig vil dette ad Aare kunne lykkes.

Jeg skal benytte Lejligheden til at tilføje med Hensyn til Forholdet mellem Befalingsmænd og menige, at man kan være forvissat om, at der fra Befalingsmændenes Side vil blive taget ethvert berettiget Hensyn til Mandskabet. Dette er sikret ved de gældende Bestemmelser, som skulle overholdes af enhver i Hæren, og som er en Betingelse for, at der i Hæren kan være en fast og god Mandstugt. Det vilde være ønskeligt, om Forældre, Værger og Husbonder, som sende deres unge, værnepligtige ind i Tjenesten, dels vilde oplyse dem om, at de kunne møde til deres militære Uddannelse med frejdig Tillid, og dels vilde formane dem til at medbringe den Lovlydighedens Aand, som maa gennemtrænge enhver i Hæren, højt eller lavt stillet, for at Hæren skal kunne opfylde sin Bestemmelse.

Jeg skal derefter vende mig til de Udtalelser, der bleve fremsatte af den ærede Ordfører for Mindretallet. Han formanede til Sparsommelighed, og vi kunne jo let blive enige om, at Sparsommelighed er en god Ting, som vi maa efterstræbe, og at Ødselhed overalt bør undgaas, men Van-